

versus Deum, pro liberatione, cujus spem certam conceperat. Continetur ultimis verbis: *Cantabo Jehovahæ, quum bono affecerit me.* Sic obligat se ad gratitudinem, quam Synecdochicè verbo canendi indicat. Hunc locum ad probanda operū merita quidam detorquent, quia legunt: *Cantabo Jehovahæ, qui retribuit mihi,* sicut etiam Franciscus Vatablus vertit. At illi falluntur vitiosa lectione. Etsi enim verbum Hebræum *לָמַד* significet retribuere, rependere, reddere, non tamen semper: ideo considerandum cui loco significatio illa quadret. Huic certè apta non est, quod vetus etiam interpres vidit, qui propterea hoc loco non vertit retribuit, sed, *bona tribuit,* hoc est, beneficia in me contulit. Deinde aliena est interpretatio hypocritarum istorum à proposito Davidis. Pollicetur enim gratiarum actionem: at qualis esset gratiarum actio, Deum mercedem debitam servo suo rependisse? Quod ex debito fit, gratiarum actionem non meretur. Perpendamus jam usum. Discimus inde.

I. Nos sic beneficia à Deo petere debere, ut simul ad gratitudinem pro illis nos obstringere debeamus.

II. Fidei illa est proprietas, ut salutem Jehovahæ, quamvis procul remota videatur, sibi ante oculos statuatur. Exemplum hîc est in Davide.

III. Nos Deo nihil rependere possumus
pro